RILEY SAGER

POSLEDNÍ, KDO ZŮSTAL

THRILLER

KAŽDÝ DŮM MÁ SVÁ TAJEMSTVÍ.
NĚKTERÁ Z NICH JSOU DĚSIVĚJŠÍ NEŽ JINÁ...

RILEY SAGER

POSLEDNÍ, KDO ZŮSTAL

Copyright © 2020 by Todd Ritter

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Michael Havlen, 2021
Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2021
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

IBN 978-80-277-1773-6 (pdf)

RILEY SAGER

POSLEDNÍ, KDO ZŮSTAL

VENDETA

Pro ty, kteří vyprávějí duchařské historky…
a pro ty, kteří jim věří.

Každý dům má svůj příběh a tajemství.

Tak například tapeta v jídelně může skrývat stopy po tužce vyznačující růst dětí, které tu žily před desítkami let. Pod vybledlým linoleem zase může být dřevo, po němž šlapali vojáci v době války za nezávislost.

Domy se věčně proměňují. Přibývají vrstvy malby, plovoucí podlahy, koberce. Zakrývají příběhy a tajemství domu, jež trpělivě čekají, až někdo přijde a odhalí je.

A právě tím se zabývám.

Jmenuji se Maggie Holtová. Jsem bytová designérka a v mnoha ohledech i historička.

Hledám příběhy domů a pokouším se je dostat na světlo. Na svou práci jsem hrdá.

Jsem v ní dobrá.

Naslouchám.

Učím se.

A na základě získaných poznatků navrhnu interiér, který sice promlouvá moderním jazykem, ale vždy vychází z minulosti daného místa.

Každý dům má svůj příběh.

Ten náš je plný duchů.

A také lží.

A teď, když v těchto zdech zemřel další člověk, je konečně čas říct pravdu.

DŮM HRŮZY

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH

Ewan Holt

MURRAY-HAMILTON, INC.,
NEW YORK, NY

Prolog

1. července

„Tati, musíš zkontrolovat, jestli tu nejsou duchové."

Zastavil jsem se ve dveřích dceřina pokojíčku, zaskočený jako každý rodič, jehož dítě řekne něco tak překvapivého. Jelikož Maggie bylo pět let, asi jsem na to už mohl být zvyklý. Nebyl. Zvlášť, když její požadavek zněl tak podivně.

„Vážně?"

„Ano," řekla Maggie naléhavě. „Nechci je tady."

Až do té chvíle jsem neměl tušení, že moje dcera vůbec ví, co je duch, natož aby se bála, že má nějakého v pokojíčku. A zřejmě víc než jednoho. Neušlo mi, že použila množné číslo.

Kladl jsem to za vinu domu. Tehdy jsme byli v Baneberry Hall už skoro týden – dost dlouho na to, abych si všiml jeho zvláštností, ale zas ne tak dlouho, abych si na ně zvykl. Náhlé posuny stěn. Noční ruchy. Stropní ventilátor, který za plného výkonu vydával zvuky podobné cvakajícím zubům.

Maggie, která byla senzitivní jako všechny holčičky v jejím věku, si na to všechno očividně nemohla zvyknout. Den předtím se mě před spaním zeptala, kdy se vrátíme domů do

našeho žalostného a tmavého dvoupokojového bytu v Burlingtonu. Teď zase vyrukovala s duchy.

„Ale vlastně proč ne," podvolil jsem se. „Kam se mám podívat nejdřív?"

„Pod postel."

Žádné překvapení. Když jsem byl v Maggiině věku, taky jsem měl strach, že se v temnotách pár centimetrů pode mnou ukrývá něco strašlivého. Padl jsem na všechny čtyři a rychle nahlédl pod postel. Číhala tam jen tenká vrstva prachu a jedna růžová ponožka, jinak nic.

„Čistý vzduch," oznámil jsem. „Kam teď?"

„Do skříně," odpověděla Maggie.

To jsem odhadl předem, a tak už jsem ke kýženému místu mířil. Tato část domu – přezdívaná „Maggiino křídlo", protože v ní nebyl jen její pokojík, ale také přilehlá herna – se nacházela v podkroví v prvním patře. Vzhledem k šikmému stropu bylo jedno křídlo starých dubových dveří skříně rovněž zkosené. Když je člověk otevíral, připadal si jako v pohádkové chaloupce, což byl také jeden z důvodů, proč jsme se tento prostor rozhodli věnovat Maggie.

„Ani ve skříni nic není." Zatáhl jsem za šňůrku, rozsvítil vnitřní žárovku a nahlédl mezi ramínka s oblečením. „Ještě někam?"

Maggie namířila roztřesený ukazováček na velkou almaru, která stála na stráži necelý metr od skříně. Byl to pozůstatek minulosti domu. Zvláštní. Asi dva a půl metru vysoká. Útlá základna se postupně rozšiřovala do mohutné střední části, která se nahoře znovu náhle zužovala. Vrchol almary zkrášlovali vyřezávaní cherubíni, ptáci a šlahouny břečťanu plazící se kolem rohů. Myslel jsem si, že to podobně jako dveře skříně dodává Maggiině pokojíčku pohádkovou atmosféru. Na mysl se bezděčně draly cesty do Narnie.

Když jsem však s vrznutím pootevřel dvoukřídlé dveře almary, Maggie se prudce nadechla, jako by se chtěla obrnit před hrůzou, která se podle ní ukrývala uvnitř.

„Určitě je mám otevřít?“ zeptal jsem se.

„Ne.“ Maggie se odmlčela, hned si to však rozmyslela. „Ano.“

Otevřel jsem tedy dveře almary dokořán. Uvnitř byly jen několikery nabírané šatičky, o kterých se moje žena bláhově domnívala, že by je naše malá uličnice mohla nosit.

„Je prázdná,“ ohlásil jsem. „Vidíš?“

Maggie se z postele podívala do almary a pak hlasitě vydechla úlevou.

„Přece víš, že duchové neexistují, ne?“ řekl jsem.

„To není pravda.“ Maggie se zachumlala hlouběji do peřin. „Já je viděla.“

Pohlédl jsem na dceru a snažil se netvářit vylekaně, i když jsem se tak cítil. Věděl jsem, že má velkou představivost, ale netušil jsem, že až takhle. Její fantazie byla tak bujná, že Maggie viděla neexistující věci a věřila, že jsou skutečné.

Opravdu věřila. Poznal jsem to podle toho, jak se na mě podívala a v koutcích velkých očí se jí sbíraly slzy. Věřila, a to ji děsilo.

Posadil jsem se na okraj její postele. „Žádní duchové nejsou, Mags. Jestli mi nevěříš, zeptej se maminky. Řekne ti totéž.“

„Ale jsou,“ vedla si Maggie svou. „Chodí sem často. A jeden z nich se mnou mluví. Pan Stín.“

Přeběhl mi mráz po zádech. „Pan Stín?“

Maggie jedinkrát vystrašeně kývla.

„A copak ten pan Stín říká?“

„Říká…“ Maggie polkla naprázdno a usilovně se snažila zadržet slzy. „Říká, že nás tady čeká smrt.“

1

Když vstoupím do kanceláře, hned je mi jasné, co bude následovat. Zažila jsem to už mockrát. Tolikrát, že bych to ani nespočítala. A i když to pokaždé probíhá trochu jinak, výsledek je vždycky stejný. Nic jiného tedy neočekávám ani teď, zvlášť když se na mě recepční významně pousměje a v očích se jí mihne záblesk poznání. Je jasné, že Knihu dobře zná.

Největší požehnání naší rodiny.

A také největší prokletí.

„Mám domluvenou schůzku s Arthurem Rosenfeldem," řeknu. „Jmenuji se Maggie Holtová."

„Samozřejmě, paní Holtová." Recepční mě přejede rychlým pohledem a zjevně srovnává malou holčičku, o které četla, se ženou v odřených botách, zelených kapsáčích a flanelové košili od pilin, jež před ní stojí. „Pan Rosenfeld právě telefonuje. Za minutku je u vás."

Recepční – podle jmenovky na pracovním stole Wendy Davenportová – ukáže na křesílko u stěny. Posadím se, zatímco ona po mně dál po očku pokukuje. Nejspíš kontroluje jizvu na mé levé tváři – téměř třícentimetrovou světlou stopu po řezné ráně. Je totiž docela slavná.

„Četla jsem vaši knihu," oznámí, co je nabíledni.

Neubráním se a opravím ji. „Myslíte knihu mého otce."

Je to častá mýlka. Přestože je otec uveden jako jediný autor, každý se domnívá, že jsme s tím měli něco společného všichni. A jakkoli to v případě mé matky může být pravda, já sama jsem se na Knize vůbec nijak nepodílela, přestože patřím k jejím hlavním postavám.

„Moc se mi líbila," pokračuje Wendy. „Samozřejmě když jsem se zrovna netřásla hrůzou."

Odmlčí se a já vnitřně ztuhnu, protože vím, co přijde. Vždycky to přijde. Bez výjimky.

„Jaké to bylo?" Wendy se předkloní, až se její bujné poprsí rozplácne na stole. „Žít v tom domě."

Otázka, která padne zákonitě pokaždé, když si mě s Knihou někdo spojí. Pro tyto případy už mám předem připravenou odpověď. Brzy jsem zjistila, že něco říct musím, a tak to mám vždycky po ruce jako jednu z věcí, které si nosím v kufříku s nářadím.

„Já si z té doby vlastně nic nepamatuju."

Recepční povytáhne až přehnaně vytrhané obočí. „Vůbec nic?"

„Bylo mi pět," odtuším. „Kolik si toho z té doby pamatujete vy?"

Podle mých zkušeností tím padesát procent rozhovorů ukončím. Ti, co jsou jen zvědaví, se dovtípí a změní téma. Chorobní slídilové se však tak snadno nevzdají. Myslela jsem si, že Wendy Davenportová s tvářemi jako dvě jablíčka a oblečením značky Banana Republic bude patřit do první kategorie. To jsem se však spletla.

„Pro vaši rodinu to ale byla děsivá zkušenost," řekne. „Já bych si z toho určitě aspoň něco zapamatovala."

V takových případech se moje reakce odvíjejí od momentálního rozpoložení. Kdybych byla kupříkladu na večírku a po několika skleničkách měla uvolněnou a velkodušnou náladu, nejspíš bych jí shovívavě řekla: „Vzpomínám si, že jsem se celou dobu bála, ale nevěděla jsem proč."

Nebo: „Asi to byla taková hrůza, že jsem všechno vytěsnila."

Případně: „Některé věci jsou tak děsivé, že si je člověk radši nepamatuje." Tahle odpověď je mým tradičním favoritem.

Na žádném večírku však nejsem. A nemám uvolněnou a velkodušnou náladu. Jsem v kanceláři notáře, se kterým mám řešit dědictví po nedávno zesnulém otci. Nezbývá než mluvit na rovinu.

„Nic z toho se nestalo," sdělím Wendy. „Otec si všechno vymyslel. A když říkám všechno, tak myslím opravdu všechno. Ta knížka je jedna velká lež."

Wendin výraz se změní z vykulené zvědavosti v něco tvrdšího a temnějšího. Zklamala jsem ji, i když by mi spíš měla být vděčná, že jsem k ní upřímná. To je věc, kterou můj otec nikdy nepovažoval za nutnou.

Jeho verze pravdy se od té mojí značně lišila, i když i on měl dopředu přichystanou odpověď, jejíž obsah se nikdy neměnil, ať už mluvil s kýmkoliv.

„V životě jsem lhal ve spoustě věcí," řekl by Wendy Davenportové se svým typickým šarmem. „Ale to, co se stalo v Baneberry Hall, k nim rozhodně nepatří. Všechno, co jsem v té knížce napsal, je pravda. Do posledního písmenka. Přísahám Bohu."

To je v souladu s veřejně známou verzí událostí, která zní asi nějak takhle: Před pětadvaceti lety naše rodina bydlela v domě s názvem Baneberry Hall, ležícím kousek od městečka Bartleby v americkém státě Vermont.

Nastěhovali jsme se tam 26. června.

15. července jsme uprostřed noci prchli.

Dvacet dní.

Tak dlouho jsme v tom domě bydleli, než jsme dostali takový strach, že už jsme tam nemohli zůstat ani minutu.

Není tam bezpečno, sdělil otec policii. V Baneberry Hall je něco špatně. Dějí se tam zvláštní věci. *Nebezpečné* věci.

V tom domě straší, připustil neochotně.

Přísahal, že se tam už nikdy nevrátí.

Ani za nic.

Otcovy výpovědi – podrobně zachycené v oficiálním policejním protokolu – si všiml reportér místních novin, plátku s honosným názvem *Bartleby Gazette*. Následný článek s množstvím otcových citací brzy zaznamenala státní tisková agentura, díky níž si našel cestu do významnějších novin a větších měst. Burlingtonu, Essexu a Colchesteru. Odsud se šířil jako zhoubná nákaza, přeskakoval od obce k obci, od města k městu, ze státu do státu. Zhruba dva týdny po našem úprku zavolal otci jeden nakladatel z New Yorku a nabídl mu knižní vydání našeho příběhu.

Jelikož jsme bydleli v motelovém pokoji páchnoucím zatuchlým kouřem a citronovým osvěžovačem vzduchu, otec po nabídce okamžitě skočil. V maličké koupelně pokoje si zřídil provizorní pracovnu a během měsíce měl knihu napsanou. Dodneška si vybavuju, jak sedí bokem na záchodové míse a buší do psacího stroje položeného na koupelnové skříňce. Je to jedna z mých nejstarších dětských vzpomínek.

Zbytek už je historie.

Z knihy se stal okamžitě trhák.

Celosvětový fenomén.

Nejpopulárnější „pravdivý“ popis nadpřirozených jevů od *Hororu v Amityville*.

Baneberry Hall byl po nějakou dobu nejslavnějším domem v celé Americe. Psaly o něm časopisy. Natáčely se o něm reportáže. Před kovanou branou se shromažďovali turisté jen proto, aby zahlédli kousek střechy nebo odlesk slunce od oken. Pronikl dokonce i do magazínu *The New Yorker*, a to v podobě kresleného vtipu, který se objevil dva měsíce poté, co se Kniha dostala na pulty obchodů. Zobrazuje manžele stojící s realitním makléřem před zchátralým domem: „Moc se nám líbí,“ povídá žena. „Ale straší v něm dostatečně, aby nám to vydalo na knížku?“

Pokud jde o naši rodinu, byli jsme doslova všude. V magazínu *People*, kde všichni tři zasmušile stojíme před domem,

do něhož jsme odmítli vstoupit. V týdeníku *Time,* kde otec seděl zahalený stínem, který mu propůjčoval hrozivý výraz. V televizi, kde rodiče dostávali soucitné či ostré otázky podle toho, kdo s nimi zrovna vedl rozhovor.

I dneska si může každý vyhledat na YouTube naše vystoupení v pořadu *60 minut*. Vypadáme tam jako dokonalá rodinka ze žurnálu. Rozcuchaný, ale fešný otec hrdě vystavující bradku, která se vrátila do módy až o deset let později. Hezká, ale přísně se tvářící matka, z jejíchž strnulých koutků se dá vyčíst, že jí ta situace nebyla moc příjemná. A nakonec já. Nabírané modré šatičky. Lakované kožené střevíčky. Černá čelenka a legrační ofina.

Během rozhovoru jsem toho moc nenamluvila. Jen jsem kývala, vrtěla hlavou nebo si hrála na stydlivku tisknoucí se k mamince. Myslím, že má jediná slova během celého pořadu zněla: „Bála jsem se," i když si nemůžu vzpomenout, že bych skutečně měla strach. Z našich dvaceti dní strávených v Baneberry Hall si vlastně nepamatuju vůbec nic. Vybavuje se mi jen to, o čem se píše v Knize. Namísto vzpomínek mám úryvky. Jako bych se dívala na fotku fotky. Rámeček chybí. Barvy vybledly. Snímek je poněkud tmavý.

Temný.

Lepší výraz bych pro označení našeho pobytu v Baneberry Hall nenašla.

Není se co divit, že řada lidí o otcově verzi událostí pochybuje. Ano, jsou tací jako Wendy Davenportová, kteří si myslí, že se v Knize píše pravda. Věří – nebo *chtějí* věřit – tomu, že se náš pobyt v Baneberry Hall odehrál přesně tak, jak otec tvrdí. Tisíce dalších lidí však zastávají neoblomný názor, že jde jen o velkou mystifikaci.

Viděla jsem webové stránky i vlákna na Redditu, kde se mýtus Knihy vyvrací. Četla jsem všechny teorie. Většina z nich se shoduje, že si moji rodiče brzy uvědomili, že si koupili dům, na jehož údržbu nemají prostředky, a tak hledali nějakou záminku, jak se ho zbavit. Jiné zase tvrdí, že rodiče jsou

šejdíři, kteří záměrně koupili dům s tragickou minulostí, jen aby na tom vytřískali majlant.

Ještě méně pravděpodobné mi připadá tvrzení, že když rodičům došlo, do jaké černé díry na peníze se nastěhovali, chtěli uměle navýšit cenu domu, aby ho mohli výhodně prodat. Než aby vynaložili hromadu peněz na rekonstrukci, raději se pokusili zajistit Baneberry Hall slávu. Tak jednoduché to však není. Domy se strašidelnou pověstí na ceně *ztrácejí*. Buď proto, že se tam možní kupci bojí nastěhovat, nebo prostě jen nechtějí mít nic společného s jejich neblahou minulostí.

Dodnes neznám pravý důvod, proč jsme tak náhle odešli. Rodiče mi to nikdy nechtěli říct. Možná se tam skutečně báli zůstat. Možná měli opravdový strach o život. Jedno však vím jistě: nebylo to proto, že by v Baneberry Hall strašilo. Hlavní důvod je samozřejmě ten, že žádní duchové neexistují.

Jistě, spousta lidí na ně věří, ale lidé uvěří čemukoliv. Že dárky nosí Ježíšek. Že jsme nepřistáli na Měsíci. Že Michael Jackson stále žije a spokojeně mastí karty v Las Vegas.

Já věřím vědě a ta došla k závěru, že když zemřeme, je konec. Naše duše nezůstávají na zemi a nepotulují se světem jako zaběhlé kočky, dokud si jich někdo nevšimne. Nestávají se z nás stíny vlastního já. Nikoho *nestrašíme*.

Naprostá absence vzpomínek na Baneberry Hall je dalším důvodem, proč si myslím, že otcova kniha je blábol. Wendy Davenportová měla pravdu, že tak děsivý zážitek by v mé paměti určitě zanechal nějakou temnou stopu. Asi bych si pamatovala, že mě ke stropu zvedla neviditelná síla, jak se tvrdí v Knize. Vzpomínala bych si, kdyby mě *něco* škrtilo tak pevně, že mi na krku zůstaly otisky prstů.

Pamatovala bych si i pana Stína.

Že si z té doby nedokážu nic vybavit, může znamenat jediné – nic z toho se nestalo.

Kniha mě však přesto provázela po většinu života. Vždycky jsem byla ta divná holka, co kdysi bydlela v domě, kde straší. Na základce mě všichni měli za exota, kterému je třeba se za

každou cenu vyhýbat. Na střední škole mi pověst outsidera zůstala, ale spolužáky to bůhvíproč přitahovalo, a tak jsem se nechtěně stala nejoblíbenější holkou ze třídy. Myslela jsem si, že přechodem na univerzitu se všechno změní, jako bych se snad odloučením od rodičů mohla vymanit ze spárů Knihy. Omyl, všichni na mě hleděli jako na kuriozitu. Ne že by se mě úplně stranili, ale přistupovali ke mně s ostražitostí anebo mě pro jistotu sledovali jen z dálky.

Randění stálo za prd. Většina kluků se ke mně radši ani nepřibližovala. A když už se to stalo, šlo většinou o fanoušky *Domu hrůzy*, kteří se zajímali spíš o Baneberry Hall než o mě. Když potenciální přítel projevil byť jen špetku zájmu o setkání s mým otcem, měla jsem jasno.

Teď přistupuji ke každému potenciálnímu klukovi se značnou dávkou skepse. Už víckrát jsem zažila, že na mě po společně strávené noci někdo vyrukoval se spiritistickou deskou, a nejedna „schůzka" skončila na hřbitově, kde jsem dostala otázku, jestli mezi náhrobky nevidím duchy. Tak se mi nedivte, že lidem moc nevěřím. Většina přátel je se mnou skoro odjakživa. Většinou se tváří, že Kniha neexistuje. A pokud by snad některé z nich přece jen zajímalo, jaké to bylo bydlet v Baneberry Hall, mají dostatek taktu, aby se mě na to neptali.

I po těch dlouhých letech zůstávám ve všeobecném povědomí, za slavnou se však nepokládám. Spíš za nechvalně známou. Dostávám e-maily od cizích lidí, kteří otci spílají do lhářů, říkají, že se za mě budou modlit, nebo mě žádají o radu, jak se mají zbavit ducha, který jim straší doma ve sklepě. Občas mě osloví tvůrci podcastu o paranormálních jevech nebo jednoho z televizních pořadů o „lovcích duchů". Nedávno mě dokonce pozvali na akci fanoušků hororu, kde jsem se měla setkat s jedním z děcek z domu v Amityville. Odmítla jsem. Doufám, že to dítě z Amityville udělalo totéž.

Teď sedím v rozvrzaném křesle v notářské kanceláři na Beacon Hill, pořád bolavá ze ztráty otce, který před několika týdny zemřel. Moji současnou náladu tvoří jeden díl podrážděnosti

(díky, Wendy Davenportová) a dva díly smutku. Notář sedící za stolem naproti mně mezitím podrobně popisuje způsoby, jak Kniha otci dál vydělávala peníze. Prodeje pokračovaly příjemně setrvalým tempem s každoročním vrcholem v týdnech před Halloweenem. Tu a tam se ozvali filmaři z Hollywoodu, naposledy s nabídkou na televizní seriál, o které se mi otec neobtěžoval říct.

„Váš otec uměl nakládat s penězi," sdělí mi Arthur Rosenfeld.

Minulý čas, který použil, ve mně vyvolá vzedmutí smutku. Je to další připomínka, že otec je skutečně mrtvý a že si jen někam nevyrazil na delší výlet. Žal je záludná věc. Dokáže celé hodiny tiše dřímat, až člověka ukolébá, že se možná nic nestalo. A pak, když jste nejzranitelnější, na vás vyskočí jako kostlivec v domě hrůzy a všechna bolest, na kterou jste už skoro zapomněli, se vrátí s ještě větší silou. Včera se mi to stalo, když se z rádia ozvala písnička otcovy oblíbené kapely. Dneska zase, když jsem si vyslechla, že jako jediná otcova dědička dostanu zhruba čtyři sta tisíc dolarů.

Ta částka mě nepřekvapila. Otec mi ji několik týdnů před smrtí sdělil. Byl to nepříjemný, ale nezbytný rozhovor, jehož rozpačitost prohluboval fakt, že matka se podílu na ziscích z prodeje Knihy po rozvodu zřekla. Otec ji prosil, aby si to rozmyslela, že si zaslouží polovinu ze všeho. Matka nesouhlasila.

„Nechci s tím mít nic společného," vmetla mu během jedné z mnoha hádek na toto téma. „Nikdy jsem nechtěla, už od začátku."

Takže všechno dostanu já. Peníze. Práva na Knihu. Špatnou pověst. Stejně jako matka si kladu otázku, jestli by mi bez toho všeho nebylo líp.

„A pak je tu otázka domu," řekne Arthur Rosenfeld.

„Jakého domu? Otec měl přece byt."

„Baneberry Hall, samozřejmě."

Překvapeně sebou cuknu, až křeslo pode mnou zavrže.

„Otec byl majitelem Baneberry Hall?"

„Ano," přitaká notář.

„Znovu ho koupil? Kdy?"

Arthur položí ruce na stůl a proplete prsty. „Pokud vím, nikdy ho neprodal."

Nehnu ani brvou. Jsem ochromená šokem a snažím se porozumět tomu, co jsem právě slyšela. Dům, kde se naše rodina tak strašně bála, že jsme nakonec museli prchnout, zůstal po celých pětadvacet let otcovým majetkem.

Buď se ho nemohl zbavit – což se vzhledem k pověsti Baneberry Hall nedá vyloučit –, nebo ho prodat *nechtěl*. Což by mohlo znamenat spoustu věcí, z nichž žádná nedává smysl. Jistě vím jen jedno: otec mi nikdy neřekl, že mu ten dům pořád patří.

„Víte to jistě?" zeptám se v naději, že to celé Arthur jen spletl.

„Naprosto. Dům patřil vašemu otci. Což znamená, že je teď váš. Se vším všudy, abych tak řekl. Asi bych vám měl dát tohle."

Arthur položí na stůl klíče a posune je ke mně. Jsou dva, zavěšené na obyčejném kroužku.

„Jeden je od brány a druhý ode dveří," oznámí mi.

Zírám na klíče a zdráhám se je zvednout. Nejsem si jistá, jestli bych tuhle část dědictví měla přijmout. Z důvodů, které mi pořád nejsou jasné, jsem byla vychovaná, abych se Baneberry Hall bála. I když otcově oficiální verzi nevěřím, stát se majitelkou takového místa se mi moc nechce. A pak je tu ještě věc, kterou mi otec řekl na smrtelné posteli, a přitom mi záměrně zamlčel, že mu Baneberry Hall pořád patří. Jeho slova se mi rozezní v hlavě tak mrazivě, až se roztřesu.

Není tam bezpečno. Pro tebe ne.

Když konečně shrábnu klíče ze stolu, zahřejí mě v ruce, jako by je Arthur Rosenfeld na chvíli položil na topení. Sevřu je v prstech tak pevně, že se mi jejich zoubky zaryjí do dlaně.

Vtom mě zaplaví další vlna smutku. Tentokrát s příměsí zoufalství a pocitu marnosti.

Otec je po smrti.

Celý život mi tajil pravdu o Baneberry Hall.

Teď je dům můj. Což znamená, že mi patří i všichni jeho duchové, ať už skuteční, nebo domnělí.

20. května

Prohlídka

Věděli jsme, do čeho jdeme. Tvrdit něco jiného by byla naprostá lež. Než jsme se rozhodli Baneberry Hall koupit, seznámili jsme se s jeho historií.

„Ten dům má zajímavou minulost, věřte mi," sdělila nám realitní makléřka, drobná žena v černém kostýmu, která se jmenovala Janie June Jonesová. „Dýchá z něj historie."

Seděli jsme ve stříbrném cadillacu, se kterým Janie June jela tak agresivně, jako by řídila tank. My s Jess a Maggie jsme se mohli jen pevně držet a doufat, že nás někde nevyklopí.

„Dobrá, nebo špatná?" zeptal jsem se a zatáhl za bezpečnostní pás, abych se ujistil, že je skutečně zapnutý.

„Tak napůl. Parcelu vlastnil William Garson. Dřevař. Nejbohatší člověk ve městě. To on v roce 1875 postavil Baneberry Hall."

Vtom se ozvala Jess, která seděla na zadním sedadle a ochranitelsky k sobě tiskla naši dceru. „Baneberry Hall. To je neobvyklé jméno."

„Máte pravdu," přitakala Janie June, zatímco vůz pod jejím vedením na cestě z města trhavě přejížděl od jedné krajnice

ke druhé. „Pan Garson ho pojmenoval po té rostlině. Traduje se, že když parcelu koupil, stráň byla posetá červenými bobulkami samorostlíku neboli baneberry. Lidi z města říkali, že to vypadá, jako by se celý kopec utápěl v krvi."

Pohlédl jsem na Janie June ze sedadla spolujezdce a zkontroloval, jestli vůbec vidí přes volant. „Není samorostlík jedovatý?"

„Je. Červený i bílý."

„Takže to není ideální místo pro dítě," řeknu při představě, jak si věčně zvědavá Maggie hladově cpe do pusy plné hrsti červených bobulí, když se zrovna nedíváme.

„Během let tu žila spousta dětí a nikdo si nestěžoval," řekla Janie June. „Klan Garsonů bydlel v tom domě až do velké hospodářské krize, kdy přišli o peníze stejně jako všichni ostatní. Nemovitost pak koupil hollywoodský producent, který si z ní udělal letní sídlo, kam si zval přátele z řad filmových hvězd. Pobýval tu dokonce sám Clark Gable. I s Carole Lombardovou."

Janie June sjela z hlavní silnice na štěrkovou cestu vedoucí mezi dvěma chalupami, stojícími na okraji hustých vermontských lesů. Obě byly podobně velké a udržované. Ta vlevo měla žluté obložení, červené okenice a v oknech modré závěsy. Ta vpravo byla tmavě hnědá a díky rustikálnímu cedrovému obkladu splývala s lesem.

„I ty nechal postavit pan Garson," informovala nás Janie June. „Asi rok po hlavním domě. Jednu pro hospodyni v Baneberry Hall, druhou pro správce. A tak je to dodnes, i když ani jeden z nich už tady nepracuje na plný úvazek. Ale v případě potřeby jsou k dispozici. Kdyby toho na vás třeba bylo moc."

Vezla nás hlouběji mezi borovice, javory a majestátní duby. Zpomalila, až když se před námi zjevila kovaná brána přehrazující cestu. Když ji Janie June uviděla, dupla na brzdu. Cadillac se smykem zastavil.

„A jsme tady," oznámila.

Vysoká brána se před námi hrozivě tyčila. Po obou stranách z ní vybíhala tři metry vysoká kamenná zeď, která se táhla do hloubi lesů. Jess ji obhlížela ze zadního sedadla se stěží skrývanými obavami.

„Není to trochu moc?“ vypravila ze sebe. „To se ta zeď táhne kolem celého pozemku?“

„Ano,“ odpověděla Janie June, když zaparkovala. „Věřte mi, ještě budete ráda, že ji tady máte.“

„Proč?“

Janie June otázku přešla. Místo toho zalovila v kabelce a nakonec z ní vyštrachala klíče. Pak se obrátila ke mně. „Pomohl byste starší dámě ven, pane Holte?“

Společně jsme vystoupili z auta a vykročili k bráně. Janie June odemkla a já jsem otevřel bránu, jejíž zarezlé panty hlasitě zavrzaly. Znovu jsme nastoupili, projeli branou a započali dlouhou klikatou jízdu do nečekaně strmého kopce. Jak jsme stoupali serpentinami výš a výš, občas jsem nad stromy zahlédl části vily. Tu vysoké okno. Jindy pruh střechy.

Baneberry Hall.

„Když hvězdy od filmu zase odešly, stal se z toho penzion,“ řekla Janie June. „Když po třiceti letech zkrachoval, dům několikrát změnil majitele. Ti minulí tady žili necelý rok.“

„Proč tak krátce?“ podivil jsem se.

I tahle otázka zůstala bez odpovědi. Dožadoval bych se jí, kdybychom se právě v té chvíli nevyšplhali nahoru a nenaskytl se mi pohled na Baneberry Hall.

Dům se před námi náhle zjevil v celé kráse. Byl mohutný, dvoupatrový a zlověstně trůnil na vrcholu kopce. Nádherná stavba. Kamenná a majestátní. Při pohledu na takovou věc člověk bezděčně zalapá po dechu, a právě to jsem taky udělal, když jsem se na ni zadíval přes čelní sklo poďobané od hmyzu. Byl to barák jak hrom. Mnohem větší, než jsme doopravdy potřebovali a než bychom si za normálních okolností mohli dovolit. Posledních deset let jsem pracoval

v časopisech, nejdřív jako externí dopisovatel, když se to ještě vyplatilo, a poté jako stálý redaktor titulu, který po devatenácti vydáních zkrachoval, což mě přinutilo vrátit se na volnou nohu v době, kdy už to bylo mizerně placené. Maggie každým dnem rostla před očima a náš byt naopak jako by se neustále zmenšoval. S Jess jsme se navíc čím dál víc hádali. Většinou o peníze.

Taky o budoucnost.

A o to, po kom naše dcera zdědila horší vlastnosti.

Potřebovali jsme prostor. Potřebovali jsme změnu.

Změna přišla velice rychle. Během několika týdnů se staly dvě zásadní události, které udaly našemu životu nový směr. Tou první byla smrt Jessina dědečka. Bankéř ze staré školy, který za stolem kouřil doutníky a říkal sekretářce „zlato“, po sobě zanechal dvě stě padesát tisíc dolarů. Jess pak navíc sehnala místo učitelky na soukromé škole nedaleko Bartleby.

Řekli jsme si, že si za peníze po dědovi koupíme dům. Jess začala chodit do práce, zatímco já jsem zůstal doma, staral se o Maggie a soustředil se na psaní. Šlo hlavně o články, samozřejmě, ale také o krátké povídky a doufal jsem, že bych se mohl pustit i do „velkého amerického románu“.

Dům jako Baneberry Hall jsme úplně na mysli neměli. S Jess jsme se shodli, že si najdeme něco hezkého za rozumnou cenu. Dům nenáročný na údržbu. Místo, se kterým bychom splynuli.

Když nám Janie June nabídla Baneberry Hall, nejdřív jsem to odmítl. Pak nám ale sdělila požadovanou cenu, o polovinu nižší, než zněl odhad nemovitosti.

„Jak to, že stojí tak málo?“ chtěl jsem vědět.

„Je před rekonstrukcí,“ odpověděla Janie June. „Nebojte se, žádné větší problémy tam nejsou. Jen by to chtělo trochu péče.“

Když jsem dům spatřil na vlastní oči, zdál se mi zanedbaný, ale nepřipadalo mi, že by potřeboval přímo rekonstrukci.

Samotná stavba byla na první pohled v dobrém stavu, byť působila poněkud výstředně. Každé patro bylo o trochu užší než předchozí, takže vila připomínala svatební dort. Okna v přízemí byla vysoká, úzká a nahoře zakulacená. První patro bylo o něco nižší, a proto zde okna nemohla být tak velká, to jim však nikterak neubíralo na působivosti. Ve druhém patře s ostře zkosenou střechou zbývalo místo jen na dvě okénka, která shlížela z výšky jako oči.

Dvě třetiny domu byly postavené podle pravidelné šablony: rovné zdi a čisté linie. Třetí část však byla úplně jiná, jako by se architekt uprostřed stavby začal nudit. Místo ostrých hran se roh Baneberry Hall najednou zaobloval a stoupala z něj kulatá věž, která tu působila nepatřičně: jako by sem někdo přepravil zavalitý maják od pobřeží a násilně ho připojil k domu. Fasáda byla nepravidelně posetá úhlednými čtvercovými okny, věž korunovala špičatá střecha, která vypadala jako čarodějův klobouk.

Z domu však sálal jakýsi neklid. Obestíralo ho zvláštní ticho, jako by odsud někdo náhle odešel. Pocit opuštěnosti se lepil ke stěnám jako břečťan.

„Proč jste říkala, že za tu bránu budeme rádi?“ zeptala se Jess, která se nakláněla mezi předními sedadly, aby na dům líp viděla. „Krade se tady?“

„Ale vůbec ne,“ řekla Janie June, ale příliš přesvědčivě to neznělo. „Dům přitahuje hodně čumilů, to je všechno. Jeho minulost vábí zvědavce jako mouchy. Lidi z města ne, ti jsou na dům zvyklí. Ale odjinud. Hlavně puberťáky. Občas se stane, že přelezou zeď.“

„A co tady dělají?“ zajímala se Jess.

„To, co se od děcek dá čekat. Tajně si dají v lese pár piv. Možná se trochu pomuchlují. Nic trestného. Opravdu si s tím nemusíte dělat starosti. Tak, a teď pojďme dovnitř. Ručím vám za to, že se vám tam bude líbit.“

Vykročili jsme ke vchodu, kde Janie June vyndala klíče ze skříňky zavěšené na klice a zhluboka se nadechla; ramena

vyztužená vycpávkami se jí při tom viditelně zvedla a zase poklesla. Než otevřela dveře, pokřižovala se.

Následovali jsme ji do domu. Jakmile jsem překročil práh, udeřil mě chlad, jako bychom z léta náhle vstoupili do zimy. V té době jsem to přičítal průvanu. Ve starších domech člověk často narazí na zvláštní věci, pro které není vysvětlení.

Chlad netrval dlouho. Jen pár kroků, než jsme přešli z úhledné předsíně do rozlehlého obývacího prostoru, který se táhl od přední části domu až dozadu. Na stropě vysokém přinejmenším šest metrů byly odhalené trámy, takže jsem si připadal skoro jako ve vstupní hale grandhotelu. Ladným obloukem do prvního patra stoupalo stejně velkolepé schodiště.

Nad námi visel masivní mosazný lustr se dvěma řadami ohýbaných ramen připomínajících chapadla chobotnice, z nichž odkapává křišťál. Na konci každého z ramen se vyjímala koule z kouřového skla. Když jsme se pod lustrem zastavili, všiml jsem si, že se kýve, jako by v patře nad ním někdo dupal.

„Je tu ještě někdo?“ zeptal jsem se.

„Ovšemže ne,“ odpověděla Janie June. „Jak vás to napadlo?“

Ukázal jsem na zdobený lustr, který se pořád jemně pohupoval.

Janie June pokrčila rameny. „To bude asi jen závanem vzduchu, jak jsme otevřeli dveře.“

Pak nám oběma pevně položila ruku na záda a vedla nás hlouběji do místnosti. Stěně vpravo vévodil velký kamenný krb. Za krutých vermontských zim se bude hodit.

„Za zdí je ještě jeden, úplně stejný,“ informovala nás Janie June. „V Indigovém pokoji.“

Mě však víc zaujal portrét nad krbem – obraz muže v šatech z přelomu století. Měl drsné rysy, úzký špičatý nos a lícní kosti ostré jako břitva. Pod těžkými víčky a obočím stejně bílým a hustým jako mužův plnovous se zračily tmavé oči.

„William Garson," řekla Janie June. „Člověk, který to tady nechal postavit."

Upřeně jsem na ten obraz hleděl a fascinovaně obdivoval, do jakých barvitých podrobností dokázal malíř pana Garsona zachytit. Všímal jsem si jemných vrásek od smíchu kolem očí, jemných chloupků mohutně klenutého obočí i mírně zdvižených koutků úst. Namísto úcty však z portrétu čišelo cosi povýšeného, až pohrdavého. Jako by se pan Garson při pózování malíři vysmíval, takže se zdálo, jako by se vysmíval i mně.

Maggie, která se mě během celé prohlídky držela za ruku, si stoupla na špičky, aby na portrét lépe viděla.

„Jde z něj strach," zašeptala.

Musel jsem souhlasit. William Garson, alespoň v umělcově podání, vypadal jako člověk schopný velké krutosti.

Jess stojící vedle nás si portrét také prohlížela a přitom se poškrábala na bradě. „Jestli dům koupíme, ten obraz musí pryč."

„To asi bohužel nepůjde," řekla Janie June, natáhla ruku a poklepala na spodní roh rámu – jediné místo, kam dosáhla. „Je namalovaný přímo na kameni."

Podíval jsem se blíž a uviděl, že má pravdu. Obdélníková část krbu nebyla postavená z kamene, ale z cihel, které malíři poskytly hladší povrch pro nanášení barev.

„Takže je to vlastně nástěnná malba," řekl jsem.

Janie June přikývla. „Rám je jen naoko."

„Proč by to někdo dělal?"

„Asi proto, aby pan Garson navždy zůstal součástí Baneberry Hall. Podle všeho to byl velice majetnický muž. Předpokládám, že byste portrét mohli nechat odstranit, ale stálo by to asi dost peněz."

„A šlo by to vůbec?" nadhodila Jess. „Takhle starý a pro město významný dům určitě bude kulturní památka."

„Věřte mi," řekla Janie June, „památkáři s tímhle místem nechtějí mít nic společného."

„Proč?“ podivil jsem se.

„To byste se musel zeptat jich.“

V zadní části domu přecházel obývací prostor v jídelnu určenou pro mnohem větší rodinu, než jsme byli my tři. Další cesta vedla do kuchyně, kam se šlo po schodech mezi jídelnou a obývákem. Dlouhá a úzká kuchyně se nacházela v suterénu, který se táhl po celé šířce Baneberry Hall. Nešlo tak docela o součást domu, ale ani o sklep a tahle nejasnost se promítala i v interiéru. Blíže ke schodišti působil vcelku elegantně: vysoké skříňky, zelené stěny a velikánský dřez, ve kterém bychom mohli klidně koupat i Maggie.

Na stěnách visely drobné zvonečky připevněné ke kovovým spirálám. Napočítal jsem jich celkem čtyřiadvacet ve dvou řadách po dvanácti. Nad každým z nich se nacházela cedulka odkazující na různé části Baneberry Hall. Některé byly jen očíslované, zřejmě pozůstatek z dob, kdy dům sloužil jako penzion. Jiné nesly vznešenější tituly: Salon. Ložnice. Indigový pokoj.

„Ty zvonky už asi desítky let nezvonily,“ podotkla Janie June.

Cestou dál se interiér stával temnějším a zařízení účelnějším. Nacházel se tam dlouhý řeznický stůl pořezaný čepelemi nožů a ztmavlý dávnými skvrnami. Skříňky ustupovaly holým stěnám. Když jsme došli na druhý konec, veškeré znaky kuchyně se vytratily a nahradila je kamenná klenba a vratké schody vedoucí hlouběji do země.

„Je to tu jak v jeskyni,“ poznamenala Jess.

„Technicky vzato jde o sklep,“ odvětila Janie June. „Vypadá sice trochu rustikálně, ale dal by se velice dobře využít. Byl by z něj skvělý vinný sklípek.“

„Já nepiju,“ namítla Jess.

„A já se držím piva,“ dodal jsem.

Janie June se usmála. „Nevadí, je tu spousta dalších úžasných věcí, které by se vám mohly hodit.“

Její zoufalé nadšení napovídalo, že neprovádí zájemce po Baneberry Hall poprvé. Představil jsem si, jak sem v radostném očekávání přicházely podobné mladé páry jako my s Jess a jak s každou navštívenou místností jejich naděje pohasínaly.

U mě tomu bylo naopak. Každá další zvláštnost, kterou dům nabízel, jen prohlubovala můj zájem. Výstřední věci mě přitahovaly celý život. Když mi bylo šest a rodiče mi konečně povolili psa, těm čistokrevným s lesklým kožichem jsem se ve zverimexu vyhnul obloukem a šel jsem si rovnou pro opelichaného voříška. A stejně jsem to měl i teď. Tak dlouho jsem se tísnil v tuctovém bytě nerozeznatelném od všech ostatních, že jsem toužil po něčem jiném. Po něčem, co má atmosféru.

Když prohlídka kuchyně skončila, vrátili jsme se stejnou cestou nahoru a pak do přední části domu, kde byl lustr v obývacím pokoji tentokrát rozzářený.

„Předtím nesvítil, ne?“ zeptal jsem se.

Po tváři makléřky přelétl nervózní úsměv. „Myslím, že ano.“

„A já jsem si zase jistý, že ne,“ trval jsem na svém. „Jsou tady problémy s elektrikou?“

„To bych neřekla, ale nechám to prověřit.“

Janie June vrhla ještě jeden neklidný pohled na lustr a rychle nás zavedla do pokoje vpravo od vstupní haly.

„Salon,“ oznámila, když jsme vstoupili do kruhové místnosti. Uvnitř bylo dusno, doslova i obrazně. Stěny pokrývaly vybledlé růžové tapety, nábytek byl zakrytý zaprášenými ochrannými plachtami. Jedna z nich se svezla na zem a odhalila vysoký sekretář z třešňového dřeva.

Jess, jejíž otec obchodoval se starožitnostmi, se k němu vrhla. „Ten musí být aspoň sto let starý.“

„Nejspíš ještě starší,“ řekla Janie June. „Spousta nábytku patřila rodině Garsonových. Celou dobu tady zůstal. Což je ideální příležitost, abych vám sdělila, že Baneberry Hall se

prodává tak, jak je. Tedy včetně nábytku. Můžete si nechat, co chcete, a zbytku se zbavit."

Jess roztržitě pohladila lakované dřevo stolu. „Prodávající nic z toho nechce?"

„Vůbec nic." Janie June smutně zavrtěla hlavou. „Ani se jí nedivím."

Pak nás zavedla do místnosti, které říkala Indigový pokoj, přestože byl vymalovaný zeleně.

„Vím, překvapení," řekla. „Stěny mohly být kdysi indigově modré, ale dost bych o tom pochybovala. Pokoj byl ve skutečnosti pojmenován podle dcery Williama Garsona, a ne podle barvy."

Janie June ukázala na krb, který velikostí i tvarem odpovídal tomu v obývacím pokoji. Nad ním byl rovněž na hladkých cihlách namalovaný portrét mladé ženy ve fialových krajkových šatech. Na klíně držela v rukavičkách bílého králíka.

„Indigo Garsonová," vysvětlila Janie June.

Obraz byl zjevně dílem stejného malíře, který vytvořil portrét Williama Garsona. Oba měly stejný styl – jemné tahy štětcem a až puntičkářský smysl pro detail. Zatímco však pan Garson vypadal povýšeně a zle, jeho dcera byla ztělesněním mladistvé krásy. Bělostná pleť a ladné křivky. Sálala z ní taková čistota, až se zdálo, že se nad jejími zlatými vlasy vznáší náznak svatozáře. Nepřekvapilo by mě, kdyby se do ní autor, ať už jím byl kdokoli, při malování obrazu trochu zamiloval.

„Garsonovi byli velká rodina," pokračovala Janie June. „William a jeho žena měli čtyři syny, kteří později založili vlastní velké rodiny. Indigo byla jejich jediná dcera. Když zemřela, bylo jí teprve šestnáct."

Přistoupil jsem k obrazu o krok blíž a zaměřil se na králíčka v rukou Indigo Garsonové. Barva tam byla lehce odštípnutá – chybějící kousek byl přímo v místě oka, takže připomínalo spíš prázdný důlek.

„Jak zemřela?" zeptal jsem se.

„To ani nevím," odpověděla Janie June. Něco mi říkalo, že nemluví pravdu.

Další obraz, který jsme nemohli nechat odstranit, přešla Jess bez sebemenšího zájmu. Její pozornost upoutalo něco jiného: zarámovaná fotografie, která vykukovala zpod shrnuté krycí plachty. Vykročila k fotce a zvedla ji. Byl to snímek rodiny stojící před Baneberry Hall. Byli tři, přesně jako my. Otec, matka a dcera.

Dívence mohlo být asi tak šest a vypadala jako věrná kopie své matky. Napomáhal tomu i fakt, že měly obě delší vlasy upevněné čelenkou a podobné bílé šaty. Stály vedle sebe, držely se za ruku a bezelstně hleděly do objektivu.

Otec si od nich udržoval odstup, jako by dostal příkaz nestát moc blízko. Měl na sobě pomačkaný oblek o několik čísel větší, než by odpovídalo jeho postavě, a tvářil se vážně, až zamračeně. Ani zachmuřený výraz však nemohl zakrýt jeho nápadně hezké rysy. Vypadal skoro jako filmová hvězda, takže jsem si nejdřív myslel, že jde o návštěvníky z hollywoodských časů Baneberry Hall. Pak jsem si ale uvědomil, že na to působí až příliš moderně. Podobně oblečené lidi potkáte na ulicích kdejakého amerického města. Jedinou staromódní věcí na fotce byly ženiny brýle s kulatými obroučkami, díky nimž trochu připomínala Benjamina Franklina.

„Kdo to je?" zeptala se Jess.

Janie June zamžourala na fotku a znovu dělala hloupou, i když bylo jasné, že odpověď zná. Po několika vteřinách strojeného mhouření očí řekla: „To budou asi předchozí majitelé. Carverovi."

Kývnutím hlavy naznačila Jess, aby vrátila rámeček na místo. Pokračovali jsme dál a prohlídka se neustále zrychlovala, až jsem pojal podezření, že Janie June už nechce slyšet žádné další otázky. Chvatně nám ukázala hudební salonek, kde nechyběl klavír s rozviklanou nohou, a zimní zahradu plnou květin v různém stadiu tlení.

„Doufám, že je někdo z vás zahrádkář," prohodila Janie June zvesela.

Pak jsme vyšli po skromném schodišti pro služebnictvo mezi jídelnou a zimní zahradou. První patro patřilo ložnicím a na konci chodby se nacházela prostorná koupelna.

Jess, která si léta stěžovala na nedostatek místa v našem bytě v Burlingtonu, se zdržela v hlavní ložnici, která okupovala kulatou věž v rohu domu a pyšnila se obývací částí i koupelnou.

Mě víc zaujal pokoj na druhém konci chodby. Ložnice se šikmým stropem a vysokou starou almarou byla jako dělaná pro Maggie. Napadlo mě to zřejmě kvůli postýlce s nebesy, jež se velikostí hodila pro dítě jejího věku.

„Ta almara je unikátní," řekla Janie June. „William Garson ji nechal vyrobit speciálně pro svoji dceru. Býval tu její pokojíček."

Jess si almaru změřila zkušeným okem, které zdědila po otci. „Všechno je vyřezávané ručně?" nadhodila, zatímco přejížděla prsty po andělíčcích a břečťanu, který se pnul po rozích skříně.

„Samozřejmě," ujistila ji Janie June. „Je to velice vzácný kus – a nejspíš i velice cenný."

Maggie stála ve dveřích a nahlížela dovnitř.

„To by mohl být tvůj pokojík, Mags," navrhl jsem jí. „Co bys tomu řekla?"

Maggie zavrtěla hlavou. „Nelíbí se mi."

„Proč ne?"

„Je tady zima."

Zvedl jsem ruku, abych se přesvědčil. Teplota v pokoji mi připadala normální, dokonce spíš vyšší.

„Určitě si ho časem oblíbíš," řekl jsem.

Druhé patro, kam nás Janie June zavedla poté, bylo o polovinu menší než první. Nevstoupili jsme však do podkroví, nýbrž do otevřené vzdušné pracovny s vestavěnými knihovnami, pokrývajícími dvě ze čtyř stěn, a dvěma páry kulatých

oken, ze kterých bylo vidět před dům i za něj. Uvědomil jsem si, že to jsou okénka připomínající oči, kterých jsem si všiml po příjezdu.

„Původně to byla pracovna Williama Garsona," řekla Janie June.

A teď by mohla být moje. Představil jsem si, jak sedím za velkým dubovým stolem uprostřed místnosti. Zamlouval se mi obraz ztrápeného spisovatele, jenž buší do kláves psacího stroje do hluboké noci, poháněný kávou, inspirací a stresem. Při té myšlence se mi po tváři rozlil úsměv. Rychle jsem ho potlačil, aby si toho Janie June nevšimla a nemyslela si, že má prodej v kapse. Už tak jsem měl obavy, že jsem projevil až přílišné nadšení, a proto se prohlídka neustále zrychlovala.

Pocity mé ženy bylo těžké dešifrovat. Neměl jsem tušení, co si Jess o domě myslí. Během celé prohlídky mi připadala zaujatá, ale ostražitá.

„Není to špatné," pošeptala mi Jess cestou zpátky do prvního patra.

„Že to není špatné?" opáčil jsem. „Je to perfektní."

„Připouštím, že tenhle dům má hodně plusů," řekla Jess s typickou opatrností. „Ale je starý. A hrozně velký."

„Velikost mi dělá menší starosti než cena."

„Myslíš, že je příliš vysoká?"

„Naopak moc nízká," odtušil jsem. „Za takovou vilu? To, že včetně nábytku stojí tak málo, přece není jen tak."

A skutečně nebylo. Důvod jsme se však dozvěděli, až když prohlídka skončila a Janie June nás vyprovodila ven.

„Máte nějaké otázky?" zeptala se.

„Je s tím domem něco v nepořádku?"

Vybafl jsem to na Janie June bez okolků, takže se zatvářila trochu vyděšeně.

Zamkla za námi dveře a strnula v ramenou. „Proč si myslíte, že by něco nemělo být v pořádku?"

„Žádný dům se neprodává za tak nízkou cenu, pokud s ním nejsou nějaké problémy."

„Problémy? To ne. Jde spíš o pověst.“ Janie June vzdychla a opřela se o zábradlí. „Budu k vám upřímná, i když bych vám podle zákona nic říkat nemusela. Povím vám to proto, že Bartleby je malé město a lidi si tu rádi pustí pusu na špacír. Pokud byste dům koupili, stejně by se to k vám doneslo, takže bude lepší, když to uslyšíte ode mě. Podobné domy se označují jako stigmatizované nemovitosti.“

„Co to znamená?“ chtěla vědět Jess.

„Že se tady stalo něco strašného,“ řeknu.

Janie June pomalu přikývla. „Ano, předchozím majitelům.“

„Těm na fotce?“ zeptala se Jess. „Co se stalo?“

„Dva z nich zemřeli.“

„V domě?“

„Ano,“ přitakala Janie June.

Poslal jsem Maggie hrát si na předzahrádku, kde byla na dohled, ale mimo doslech, a teprve poté jsem řekl: „Jak?“

„Vražda a sebevražda.“

„Panebože,“ zesinala Jess. „To je hrůza.“

To pobídlo Janie June k dalšímu kývnutí. „Bylo to opravdu děsivé, paní Holtová. Doslova otřesné. Curtis Carver, muž z té fotografie, kterou jste našla, zabil svoji dceru a pak sám sebe. Chudinka jeho žena je oba našla. Už se sem nikdy nevrátila.“

Pomyslel jsem na rodinu z fotky. Holčička vypadala tak šťastně a nevinně. Pak jsem si vzpomněl na otce stojícího s podmračeným výrazem opodál.

„Byl psychicky labilní?“ zeptal jsem se.

„Evidentně,“ odpověděla Janie June. „I když navenek ne. Nikdo neměl ponětí, že se k něčemu schyluje, jestli to myslíte takhle. Zvenčí rodina působila naprosto šťastně. Curtis byl oblíbený a uznávaný. Totéž platí o Martě Carverové, která má pekařství v centru města. A ta malá byla ta nejroztomilejší holčička, jakou si umíte představit. Katie. Tak se

jmenovala. Malá Katie Carverová. Když se to stalo, všichni jsme byli v šoku."

„Ubohá paní Carverová," řekla Jess. „Neumím si představit, co musela prožívat."

Jsem si jistý, že to myslela naprosto vážně. Jess s ostatními soucítila, zvlášť se ženami, které měly těžký úděl. V jejím hlase jsem však zachytil i úlevu. Pocit vycházející z niterné jistoty, že nikdy nemůže zažít něco tak strašlivého jako v jediný den přijít o manžela i o dceru.

Neměla však tušení, jak málo bude scházet, aby stejný osud potkal i ji – to se měla dozvědět až mnohem později. Ale toho květnového odpoledne jsme mysleli jen na to, jak najít dokonalý domov pro naši rodinu. Když Janie June vzala Maggie na procházku po okolí, abychom se s Jess mohli na verandě poradit, okamžitě jsem jí řekl, že ten dům musíme koupit.

„Děláš si legraci?" ohrnula nos.

„Myslím to vážně."

„Po *tom*, co jsme se dozvěděli? Zemřeli tady lidé, Ewane."

„Lidi umírají na spoustě míst."

„To si dobře uvědomuju. Jen bych byla radši, kdyby mezi ně náš dům nepatřil."

Toho však v případě Baneberry Hall nebylo možné dosáhnout. Dům měl svou historii, kterou jsme nemohli nijak ovlivnit. Zbývaly tedy dvě možnosti – rozhlédnout se po něčem jiném, nebo se z něj pokusit udělat natolik šťastné místo, že všechny zlé věci z jeho minulosti pozbydou významu.

„Podívejme se na to racionálně," navrhl jsem. „Mně se ten dům líbí. A tobě taky."

Jess zvedla ukazováček a zarazila mě. „Řekla jsem, že má hodně plusů, ne že se mi přímo líbí."

„Aspoň přiznej, že je to skvělý dům."

„To ano," připustila. „A za jiných okolností bych už Janie June řekla, že ho bereme. Jen se obávám, že když se sem

nastěhujeme, pořád nad námi bude viset to, co se tady stalo. Vím, že to zní pověrčivě, ale mám strach, aby nám to neovlivnilo život."

Vzal jsem ji kolem ramen a přivinul ji k sobě. „Neboj, to se nestane."

„Kde bereš tu jistotu?"

„Prostě to nedovolíme. Ten chlap – Curtis Carver – to neměl v hlavě v pořádku. Něčeho takového by byl schopen jen chorý mozek. Čin jednoho vyšinutého člověka nám ale přece nemůže zabránit v koupi našeho vysněného domu."

Jess to nechala bez komentáře. Jen mi ovinula ruce kolem pasu a položila mi hlavu na hruď. Nakonec řekla: „Ne pro tebe není odpověď, co?"

„Asi takhle: Vím, že každý jiný dům při srovnání s tímhle zbledne."

Jess jen vzdychla. „Určitě ho chceš?"

Byl jsem si tím naprosto jistý. Celá léta jsme se mačkali v malém bytě. Nemohl jsem se zbavit přesvědčení, že nový začátek v tak velkém a zvláštním domě jako Baneberry Hall je přesně tím, co potřebujeme.

„Ano."

„V tom případě do toho pojďme," řekla.

Usmál jsem se od ucha k uchu. „To je slovo!"

O minutu později už jsme seděli v autě u Janie June, které jsem celý bez sebe radostí udýchaně oznámil: „Bereme ho!"